

Sylvester was de flamboyante 'Queen Of Disco': een voorstelling over de strijd om inclusie, de extase op de dansvloer, de vrijheid in de nacht

Jacob Haagsma · 15 juni 2022, 20:20 · Cultuur

Deel dit artikel

Juan Wells als Sylvester. Foto: Neeke Smit

Disco-icoon Sylvester is onderwerp van een aanstekelijke voorstelling met een stevige maatschappelijke lading: Queen Of Disco.

Queen Of Disco, in een forse loods bij Midsland, begint met wazige videobeelden die je een flinke rilling bezorgen – als je eenmaal doorhebt wat er hier gebeurt. Wie zich ooit verdiept heeft in de geschiedenis van disco en dansmuziek kent de datum en de schanddaad: Disco Demolition Night, 12 juli 1979 in een honkbalstadion in Chicago.

[Even appen met Jacob Haagsma op Oerol: Tryater afgelast, plastic, disco, aids, corona en uiteindelijk dansend de verlossing zoeken](#)

Steve Dahl, een radio-dj die zijn eerdere baan kwijt was geraakt omdat zijn radiostation de ommekeer naar disco had gemaakt, riep zijn luisteraars op om daar de fik te steken in een forse hoeveelheid discoplatten. Een schandelijke daad die blootlegt dat Amerika fascistischer is dan het zelf wil weten, en die getuigt van diepgaand

Jezelf zijn in de nacht

Sylvester, de discoster, was zwart en queer. Om hem draait deze voorstelling. De flamboyante ster die zich graag in spectaculaire jurken hulde en veel betekende voor de emancipatie van zwarten en queers (de dragers van de discocultuur in die dagen), door gewoon zichzelf te zijn. En opzweepende dansmuziek te maken, waarop ook die gemarginaliseerde groepen zichzelf konden zijn, in de vervagende wereld van de nacht.

[Jacob Haagsma vindt troost in 'Trilogie de la mort', het elektronische meesterwerk van Eliane Radigue \(90\). De dood is een fase, een tussenstaat, maar zijn versterker gaf er bijna de geest bij | column](#)

De groep Rightaboutnow Inc. vertelt zijn verhaal op enigszins fragmentarische wijze, maar zonder veel over te slaan. Dat gebeurt in hoog tempo, vol glamoureuze vrolijkheid en met veel aanstekelijke muziek (halverwege mag ook het publiek even los op een blokje discokrakers). Maar er is ook oog voor tragiek. Dat mag ook wel, want zoals zovele lotgenoten raakte ook Sylvester besmet met het eerst nog onbekende aids-virus.

Gay cancer

Vriend en producer Patrick Cowley overleed al in 1982, toen het nog bloedkanker heette, of minder vriendelijk: gay cancer. Sylvester volgde hem in 1988. Voor hij stierf ontpopte hij zich, in de voorstelling tenminste, als activist, niet te beroerd om de mensheid erop te wijzen dat zwarten 10 procent van de Amerikaanse bevolking uitmaken en 25 procent van de aids-slachtoffers.

Jasmine Perez is de dj van dienst, Juan Wells, zanger eigenlijk, speelt de titelfiguur en zingt ook nog eens uitstekend. Het is een sterke voorstelling: opzweepend, genuanceerd, muzikaal en dat je er nog op kunt dansen ook is al helemaal een feest.